

Nu, dat deden we. De veldwachter kreeg een borrel, en die wees ons den weg.

Sersant, zei ik, heb je nou het wetboek bij je? Want nou komt het er op aan.

Ik had hem opzettelijk dien morgen niks te drinken gegeven, opdat hij een helder hoofd zou houden. — En dat was goed ook, want we kwamen al dadelijk in een groote moeijelijkheid.

We schelden aan, en we kwamen op het kantoor, en ik zei tegen zoo'n winderig meneertje, dat aan een lessenaar stond: „Ik ben de WelEdele Heer Klabberdos”. Wablief? — En toen zei ik het nog eens een keer. Maar toen ging hij naar een andere kamer en toen kwam er een andere meneer te voorschijn. Dat was de eigenlijke notaris.

„Bent u meneer Klabberdos?” zei hij.

Ja, zeg ik, dat ben ik. Ik ben Klabberdos.

En toen keken ze me weer eens aan. Ik zeg: geloof jullie 't niet? — Maar toen begon de sersant het in de gaten te krijgen.

„Bootsman”, zei hij, „je moet je.... Ja, toen kwam er zoo'n vreemd woord uit.... ordentelijkheid of zoo wat.... i-den.... 1) Ja, ik weet niet meer wat het was.... Je moet bewijzen, zei de sersant, dat je wezenlijk...

Ik zeg: Wat!? Moet ik bewijzen, dat ik.... Daar had ik nog nooit van gehoord.... Moet ik bewijzen, dat ik bootsman Klabberdos ben?

Ja, dat heb ik nou altoos met die gerechtigheid; als je daarmee in aanraking komt, dan is het alsof er een mist voor mijn oogen komt.

Ik zeg tegen die man: aan boord kennen ze me allemaal!

Ja, zei hij, maar hier kennen we u niet.

Ja, maar dat kan ik nu toch niet helpen.... En je hebt me nog wel zoo'n mooie brief geschreven.... Dat kon je toch niet doen, als je me niet kende.

Hebt u die brief bij u? vroeg de notaris.

Nou, zeg ik, dat geloof ik niet. Heb jij 'em sersant?

„Neen, zei hij, maar ik weet wat anders.”

„Wat dan?” vroeg ik.

„Bootsman”, zei hij, „stroop je mouw eens een eindje op.”

Dat deed ik, en toen kwamen de twee eerste letters van mijn naam voor den dag, met een anker er naast, en dan nog zoo 't een en ander (dat had ik indertijd met blauwe letters er in laten maken) — en toen haalde dan de sersant ook nog onze verlofpassen voor den dag, en toen begon de zaak langzamerhand in orde te komen en begonnen ze te gelooven, dat ik het wezenlijk was.

Nou, zei ik tegen den notaris, toen we een beetje op een vriendschappelijke voet begonnen te komen, dat's nou dan toch de eerste keer van mijn leven, dat ze niet willen gelooven, dat ik bootsman Klabberdos ben.

1) « Identificeeren ».